

ชีวิตของคนอื่นที่ตัวเองได้ช่วงชิงไปด้วยมือคู่เดิมอีกครั้ง ความแค้นเคืองที่ยังเคยมีอยู่ สุดท้ายก็แลกไปด้วยความตั้งใจของตัวเอง ที่จะทำความต้องการส่วนตัว และความต้องการที่จะช่วยเหลือใครอีกคนที่อยากให้มีชีวิตต่อไป

“ขอโทษที่มาส่งได้แค่นี้”

“ชินระ”

วางมือลงบนไหล่ของคนที่ไม่ไวใจเพียงคนเดียวในสถานที่แห่งนี้ เรื่องราวที่ไม่ต้องสืบสาวให้มากความอีกต่อไป ในเมื่อคนที่เหลืออีก 7 คนนั้นมีความต้องการที่จะมีชีวิตต่อไป

ต่างกับเขา ที่พร้อมจะทำทุกวิถีทางให้มั่นใจว่าคนของตัวเอง ไม่ว่าศาลชั้นเรียนจะผ่านไปได้อย่างไรดี หรือจะจบที่ผิดพลาด ก็จะไม่มีการเป็นอะไร

ผลโหวตปรากฏขึ้นมาด้านหลัง ‘ฟูจิโมริ อาราชิ’ แถบสีแดงปรากฏขึ้นด้านหลังชื่อของเขาถึง 6 แถบ ส่วนอีกแถบที่เหลือ

No.14 Usasaki Shinra ■

อย่างน้อยนั้นก็เพียงพอที่จะทำให้เขาได้หัวเราะครั้งสุดท้ายออกมา

“เรื่องนี้ ชินระเป็นคนเลือกเอง เข้าใจไหม?”

“ความตายนี้ การประหารนี้เป็นของชั้นเอง เพราะฉัน”

“ไม่ต้องแบกรับชีวิตของชั้นเอาไว้”

“แต่แค่จำ ‘ฟูจิโมริ อาราชิ’ คนนั้นเอาไว้ก็พอ”

ภาพหน้าจอที่เปลี่ยนไปอย่างรวดเร็ว ตูสล็อตที่ปรากฏขึ้นมา ใบหน้าของผู้ที่เป็น ‘ฆาตกร’ หมุนเปลี่ยนไปเรื่อยๆ

ก่อนจะจบลงด้วยการเป็นใบหน้าที่ของคนๆ เดียวกันทั้งสามช่อง

“ถูกกกกกกกกกกกกกกกต้องแล้วละ!!”

“คนที่คร่าชีวิตของอาคัตสึกิไปในครั้งนี้ะก็คือออ~!”

“ฟูจิโมริ อาราชิ สดุดะนักเรียนม.ปลายนักบุญยังไงล่ะ!~”

“ฝากด้วยนะ ทุกคน”

“และต่อไปนี่ ก็ถึงฉาก *Climax* ที่ทุกคนรอคอย”

“เวลาของการประหารมาถึงแล้ว!!~”

รอยยิ้มแรกและสุดท้ายถูกมอบให้เหล่าผู้รอดชีวิตที่เหลือ ก่อนที่เจ้าหมีสองสีจะทุบค้อนอันใหญ่ของมันลงบนปุ่มสีแดงสด

สุดยอดนักเรียนนักธนูที่โดนโซ่ล็อกคอกระชากหายไปหลังประตูบานคู่บานเดิม

ไม่มีใครได้ยินเสียงของเขาอีก

มีเพียงภาพฉายจากจอขนาดใหญ่เหนือขึ้นไป ให้เห็นสิ่งที่เกิดขึ้นหลังจากนี้

### **One shot, one kill**

โดโจที่แสนคุ้นเคย สนามหญ้าที่ปลายทางอีกด้านเรียงรายไปด้วยเป่าธนูขนาดมาตรฐานสำหรับใช้ในการแข่งขันและฝึกซ้อม ‘ฟูจิโมริ อาราชิ’ นั่งอยู่บนพื้นท่ามกลางสายตาของเจ้าหมีสองสีหลายชีวิตในชุดเดียวกันกับสุดยอดนักเรียนม.ปลายนักธนู ข้างกายอาราชิมีธนูญี่ปุ่นวางเอาไว้ พร้อมลูกศรในกระบอกตั้งพื้นด้านขวา

ร่างของเขาค่อยๆ ขยับลุกขึ้น สง่างาม สมแล้วที่เป็นทั้งทายาทแห่งตระกูลยาคุซ่า และนักแม่นธนูหมายเลขหนึ่งด้วยอายุเพียงเท่านี้ ไม่ได้ใส่ใจทั้งมือขวาที่หนักกว่าปกติ และข้อเท้าทั้งสองข้างที่ถูกโซ่ล่ามเอาไว้ไม่ให้เดินไปไหน

การจัดวางของเอาไว้เป็นแนวทางโดยไม่ต้องมีคำสั่ง เขาเดาออกได้ไม่ยากอยู่แล้วว่าเจ้าหมีสองสีนั้นต้องการให้ตัวเองทำอะไร

มือขวาที่สวมถุงมือเอาไว้ หยิบลูกดอกออกมาจากกอง ท่ามกลางสายตาไม่มีความยินดียินร้ายจากเหล่าโมโนคุมะที่เฝ้ามอง ก้านลูกศรวางลงบนนิ้วมือข้างซ้ายที่ถือคันธนูเอาไว้ ง้างออกช้าๆ

ดีด—

แล้วปล่อยมันออกไปเมื่อสัญญาณเตือนดัง

ปัก!!

จุดสีดำสนิทกลางป้ายกลมสีขาวถูกปักลงไปอย่างพอดีบพอดีราวกับจับวาง

เสียงปรบมือเบาๆ ดังขึ้นจากรอบข้าง

สมแล้วที่เป็นสวดนักรบ

เป่าขลุ่ยที่ปลายทางค่อยๆ เลื่อนเปลี่ยนเป็นอันใหม่ ธนูอีกดอกถูกหยิบขึ้นพร้อมกับเป้าหมายที่เปลี่ยนไป  
ระยะที่ห่างขึ้น ขนาดที่เล็กลง เป่าเคลื่อนไหวได้ สีที่เปลี่ยนไปจนแยกยาก ทั้งหมดทั้งมวลนั้นไม่ได้เป็น  
ปัญหาสำหรับอาราชิ เช่นเดียวกันเมื่อเขาเริ่มรู้สึกได้ว่ามือข้างขวาตัวเองหนักกว่าปกติ

แต่ก่อนที่จะได้คิดว่าทำไม

ครี๊ด—

เป่าธนูพวกนั้นกลับเปลี่ยนไป พื้นที่สวนสีขาวที่มีมากขึ้น มีรูปทรงของศีรษะ แขน แล้วก็ขาสองข้าง พร้อมกับ  
จุดสีดำที่โดดเด่นอยู่ตรงช่วงอกข้างซ้ายของเป้าหมาย

มันกลายเป็นคนไปแล้วละ

แต่แล้วไงล่ะ

แขนซ้ายยังคงยกคันธนูขึ้นมา มือขวาหยิบลูกดอกและวางมันเอาไว้บนปลายนิ้ว จ้าง เล็ง

ดีด—

แล้วปล่อยออกไป

ฉีก!!

แต่แทนที่ปลายศรจะปักอยู่แค่นเป้าหมาย ความเจ็บปวดกลับวิ่งแล่นขึ้นมาจากจุดเดียวกัน

อาราชิหันไปมองทางนั้น ด้านหลังของเขาพร้อมกับความรู้สึกเจ็บที่หลังด้านซ้าย โมโนคุมะในชุดญี่ปุ่นยืนอยู่  
ตรงนั้น พร้อมกับคันธนูขนาดพอดีกับร่างเตี้ยๆ ของมัน

หนึ่งดอกบนเป้า เท่ากับหนึ่งแผลบนร่างกายเขา

มันเจ็บ แต่ก็ใช้ว่าจะทนไม่ได้

แต่ไม่เจ็บยิ่งงี้ก็ดีกว่า

แล้วถ้าเกิดไม่ยิง?

ดีด—

มือขวาที่ไม่ได้จับ และปล่อยลูกศรให้บินออกไปเมื่อเสียงสัญญาณดัง

แกร็บ—

เป็นข้อมือขวาของเขาเองที่มีเสียงดังออกมา

เสียงกระดูกที่แตก อะไรวางอย่างได้ชายถุงมือที่บีบเข้ามาจนเจ็บ ของแหลมคมที่เสียดแทงเข้ามาใต้ผิว

ดีด—

แกร็บ—

มันดัง มันเจ็บ

มันค่อยๆ หดเข้ามา รวกับจะบีบให้ข้อมือของเขาหักถ้าเกิดไม่ยอมทำตามบทที่วางเอาไว้ให้

มือข้างเดิมที่เริ่มเจ็บของนักแม่นธนูเริ่มขยับไปตามบทที่ถูกเขียนเอาไว้อีกครั้ง จับลูกดอกอีกลูกขึ้นมา วางบนเอ็นธนูและนิ้วชี้ข้างซ้าย

ดีด—

แล้วปล่อยมันออกไปเมื่อสัญญาณดัง เล็งเข้าเป้าเหมือนกับทุกครั้ง

โหล่

ฉีก!!

กลางหลัง

ฉีก!!

สีข้าง

ฉีก!!

สะบัก

ฉีก!!

ต้นขา

ฉีก!!

ลำแขน

ฉีก!!

ทุกส่วนที่ลูกศรของเขาปักลงไป

ร่างกายของเขาเองก็โดนแบบนั้นเช่นกัน

ครั้งแล้วครั้งเล่า พร้อมกับเสียงสัญญาณที่เริ่มไวขึ้นทุกทีๆ

ฉีก!!

ฉีก!!

ฉีก!!!!

และร่างกายที่ไม่อาจขยับได้ตามคำสั่งจากความเจ็บปวดจากแผลทั่วร่าง ลูกศรมากมายที่ปักอยู่บนร่างกาย ย่อมให้เสียนอกสีเขียวเข้มค่อยๆ กลายเป็นสีแดงก่ำแทนระหว่างที่เขาขำงันทรุดลงไปอยู่บนพื้น ไม่สามารถหยุดยั้งต่อไปได้ แคขยับไปหยิบลูกธนูอีกลูกยังทำไม่ได้ด้วยซ้ำ

ดีด—

แกร็บ—

ดีด—

แกร็บ—

ดีด—

แกร็บ—

แกร็บ—

แกร็บ—!!

ข้อมือขวาที่เจ็บขึ้นเรื่อยๆ จนต้องกรีดร้องออกมา มือที่ไม่อาจหยิบจับลูกธนูได้อีกต่อไป

ไม่ต้องมีก็ได้มั้ง?

ดบ...

ความรู้สึกเจ็บที่หายไปชั่วพริบตา ทั้งเอาไว้มือเพียงความร้อนและกลิ่นใหม่ของเนื้อ

มือขวาที่ร่วงหล่นลงจากข้อมือ ตกลงบนพื้น พร้อมกับทิ้งรอยเลือดที่ค่อยๆ เติบโตออกมา

หัวใจที่เต้นระรัว ปากและจมูกที่หายใจเข้าและออก หอบหนักๆ ภาพตรงหน้าที่ค่อยๆ พร่ามัวไป ข้อมือว่างเปล่าที่ไร้มือข้างที่ถนัดและจำเป็นต่อการใช้ความสามารถเดียวที่มี ต้นตอของกลิ่นไหม้พวกนั้น เกิดขึ้นจากอะไรบางอย่างที่กลายเป็นสาเหตุทำให้เขาไม่ได้เสียเลือดมาก

แต่ก็ไม่ได้ทำให้เสียสติน้อยลงอยู่ดี

เสียงกรีดร้องที่ดังที่สุดนั้น

กลับไม่มีใครได้ยินแม้แต่คนเดียว

สติสัมปชัญญะที่หมดไปกับการสติแตก ร่างของอาราชิล้มลงไปกับพื้น พร้อมกับโมโนคุมะตัวอื่นๆ ที่เลิกง้างคันศรของพวกมัน แล้วเปลี่ยนมาปรบมือ ยืนล้อมร่างของสุดยอดนักเรียนม.ปลายนักธนูเอาไว้ ด้วยมือที่ไม่รูว่านั้นคือหน้ามือหรือหลังมือด้วยซ้ำ

เสียงปรบมือพวกนั้นดังไปเรื่อยๆ

เรื่อยๆ

เรื่อยๆ

เรื่อยๆ

ในขณะที่อาราชิยังหายใจอยู่ เลือดยังคงไหลออกจากปากแผลนับร้อยบนร่างกายที่ไม่มีที่ท้าวจะหยุด

โดยที่ไม่มีใคร หรืออะไร ยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือได้เลย

มีเพียงคำชื่นชมไม่ต่างคำสาปแช่งพวกนั้น

เสียงปรบมือกราวยังคงดังต่อไปแบบนั้นเรื่อยๆ

จวบจนทนายาหตุระกุลยากุซ่าหมดสติไปเอง

และตื่นขึ้นมาอีกครั้ง

เสียงปรบมือพวกนั้นยังคงไม่หายไปไหน แต่เป็นแสงอาทิตย์บนฟ้าที่เปลี่ยนกลายเป็นสีส้ม แผ่นหลังและแขนข้างที่ทิ้งอยู่กับพื้นเย็นชุ่มเหนอะไปด้วยเลือดจากร่างกายตัวเอง รวมไปถึงมือขวาที่หลุดออกมาจากร่างกายเองก็ยังถูกวางทิ้งเอาไว้ที่เดิม

อาราชิพยายามยันตัวเองขึ้นมา ร่างกายที่เสียเลือดไปบางส่วนนั้นไม่ได้ฟังคำสั่งสักเท่าไร แต่ก็พอจะใช้งานได้อยู่

มือซ้ายที่เหลืออยู่ถอนลูกศรบนไหลตัวเองออก ก่อนจะปาดใส่โมโนคุมะแถวนั้น หวังจะให้เสียงปรบมือเบาลง

แต่สิ่งที่เกิดขึ้น กลับไม่ได้ใกล้เคียงสิ่งที่คิดเลย

นีก!!

โมโนคุมะตัวนั้นไม่ได้ปลิดชีพนักเรียนที่ทำร้ายมัน แต่มันแค่เอาลูกศรลูกเดิมที่โดนถอนออกมาคืน

ด้วยการปักมันกลับลงไปใต้เดิมบนร่างของเขาที่อยู่ต่ำเรี่ยพื้น

อาราชิยังคงพยายามถอนมันออก หวังว่าตัวเองจะไวกว่าพวกมัน

แต่ไม่เลย สุดท้ายแล้วเจ้าหมีสองสีในชุดญี่ปุ่นพวกนั้นก็มียากกว่าอยู่ดี

ยิ่งถอนพวกมันออกจากแผลมากแค่ไหน เจ้าหมีพวกนั้นก็ยังคงเอามันกลับมาคืนที่เดิมอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย บาดแผลต้นพวกนั้นถูกเปิดออกอีกครั้งจากการทั้งดึงวัตถุออกและเสียบมันกลับเข้าไป

แต่มันก็ไม่ได้ทำให้ร่างพรุนนั้นใกล้ความตายเสียที

ความเหนื่อยล้าที่เล่นงานมากขึ้นเรื่อยๆ อย่างรวดเร็ว ทั้งจากการต่อสู้กับความเจ็บปวดและการเสียเลือดระลอกที่สอง

อาราชิสลบไปอีกครั้ง

และตื่นกลับขึ้นมาท่ามกลางเสียงปรบมือ และร่างกายที่ค่อยๆ ฟูพอง

คุณยังไม่ตาย

การหายใจและการเต้นของหัวใจยังดำเนินต่อไปเรื่อยๆ ร่างกายที่แทบไม่เหลือแรงเอาไว้สำหรับการหลบหนีอาหารและน้ำที่ไม่ตกถึงท้อง แม้แต่แรงจะยกขึ้นมาปิดหูเพื่อปฏิเสธเสียงปรบมือไม่ต่างค่าสาปแช่งพวกนั้นยังไม่สามารถทำได้ด้วยซ้ำ

ต่อให้อยากร้องไห้ออกมาตอนนี้ น้ำตาก็ไม่ไหลออกมา

อาราชิขดอยู่บนพื้นเปราะเลือดจากร่างกายตัวเอง แขนโกย โอบมือข้างนั้นของตัวเองที่โดนตัดขาดมากอดเอาไว้ และผล็อยหลับไปอีกครั้งพร้อมกับเสียงหัวเราะเสียดสีของตัวเองที่เยาะเย้ยสภาพน่าอดสูท่ามกลางท้องฟ้าสีดำนินท

เขาหลับตาลง ภาวนาให้วันพรุ่งนี้ของตัวเองไม่มีวันมาถึง

แต่ร่างกายนี้ที่ถูกด่าและกล่าวหาว่าแย่งชีวิตของบุตรแห่งโพธิสัตว์มาก็ยังคงทรยศคุณเหมือนเคย

แสงแดดวันใหม่ได้ปลุกอาราชิขึ้นมาอีกครั้ง พร้อมกับเสียงปรบมือที่ดังก้องแม้ในความฝันสีดำก็ยังล้อมเอาไว้ก็ยังล้อมรอบตัวอาราชิเอาไว้

ไม่

ไม่เอา

[illegible]

เสียงกรีดร้องเสียงสดีหลุดออกมาจากปาก อาราชพยายามตะเกียดตะกายเอาตัวเองออกจากวงล้อมที่ถูกขังเอาไว้ หาทงออกไปจากที่นี่ ไปจากตรงนี้ ไปที่ไหนก็ได้ แต่ไม่เอาแบบนี้แล้ว ความเจ็บปวดตามร่างกายที่ได้รับ การฉีกขาดของกล้ามเนื้อยามที่ขยับ ลูกศรที่ไม่ได้ปักเข้ามาลึกมากหลุดออกจากปากแผลและร่วงหล่นลงบนพื้นระหว่างที่คลื่นหนึ่มาจนสดความยาวโซ่ที่ล็อกเท้าเอาไว้ และแน่นอนว่า

พวกมันโดนผลักกลับไปที่เดิมตามระเบียบ

แต่แล้วยังไงล่ะ?

มือซ้ายที่เหลืออยู่พยายามคว้าเจ้าหมิ่นรำคาญสักตัว หวังว่าทั้งเสียงปรบมือ ทั้งความเจ็บปวดไม่ถึงตายพวกนี้มันจะน้อยลง

แต่ทำไม

“ไม่เลย

คนที่อยู่ใต้การผูกมัด และเอาแต่แบกรับความเจ็บปวดเอาไว้เหมือนคนบ้า

ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่มีทางได้ในสิ่งที่ตัวเองต้องการหรอก

การพยายามหลบหนีที่ไร้ประโยชน์ ร่างกายที่ใช้พลังงานจนหมด จบท้ายด้วยการทำให้สองข้อเท้าล็อกจน  
เปราะและผุพังที่ฉีกขาด อารากชีที่อยู่ในจุดต่ำสุดของชีวิตทำได้แค่หลบหายใจอยู่บนพื้น พร้อมกับ  
หัวใจแข็งแรงยังคงทำงานเป็นอย่างดี

และทำให้เขามีชีวิตต่อไป

วันที่สองท่ามกลางเสียงปรบมือ หมดไปกับความพยายามในการผลักดันเจ้าพวกตุ๊กตาสองสีออกไปให้ห่างจากตัวเอง

แต่ก็ไม่มีผลอะไรไปมากกว่าทำให้แรงที่แทบไม่เหลือหรือหมดลง

มือที่เหลืออยู่ข้างเดียวพยายามดึงลูกศรออกจากร่างกาย หวังว่าจะให้แผลที่เพิ่มขึ้นทำให้ตัวเองตายเสียที

กล่าวนี้อีกที่ไม่เหลือแรงจะขยับ ตอนนี้อาจได้แค่เป็นซากกลางเปล้าของมนุษย์ที่นอนอยู่บนพื้นอย่างสิ้นหวังเท่านั้น

รอคอยเวลาตายที่จะมาถึงอย่างเชื่องช้า

ทำได้เพียงแค่ออคอย นอนรอคอยอยู่เช่นนั้น ภายในจอทีวีขนาดใหญ่ที่ติดตั้งเอาไว้ที่โถงกลาง ฉายภาพ  
ความทรมานของสุดยอดนักเรียนนักธนูให้ผู้มีชีวิตรอดที่เหลือได้เห็นตลอดเวลาสามวันสามคืนที่ผ่านมา

ในที่สุดร่างของอาราชิกก็นิ่งไป

ไร้รอยยิ้มยินดีที่จะได้จากโลกใบนี้ไปอย่างที่เขาเคยมีมาก่อน